

HOTĂRÎRE CU PRIVIRE LA CONVOCAREA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II, NR. 5716 | 6 PAGINI - 25 BANI | SÎMBĂTĂ 7 OCTOMBRIE 1967

Comitetul Central al Partidului Comunist Român, întrunit în ședința plenară din 5-6 octombrie 1967, hotărăște:
Convocarea la data de 6 decembrie 1967 a Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, cu următoarea ordine de zi:
1. Directivele cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale, corespunzător condițiilor noi etape de dezvoltare socialistă a României.
2. Principiile de bază ale îmbunătățirii organizării administrativ-teritoriale a României și ale sistematizării localităților rurale.

În vederea alegerii de delegați pentru Conferința Națională s-a stabilit norma de reprezentare: un delegat la 1 500 membri de partid, luându-se ca bază efectivul partidului la data de 1 octombrie 1967. La Conferință vor participa cu drept de vot membrii și membrii supleanți ai Comitetului Central și ai Comisiei Centrale de Revizie.
Delegații pentru Conferința Națională vor fi aleși în conferințe ale organizațiilor regionale de partid, care vor avea loc în cursul lunii noiembrie 1967.

ÎN PAG. 3
Reporteri noștri au descoperit noi rezerve pentru
BILANȚUL FINAL

ÎN PAG. 5
● CE ESTE NOU ÎN SISTEMUL DE ACORDARE A BURSELOR
● ÎNAINTEA ÎNTILNIRILOR DE FOTBAL CU UNGARIA

Încheierea lucrărilor Plenarei C. C. al P. C. R.

În zilele de 5 și 6 octombrie 1967 a avut loc ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Român.
Plenara a dezbătut și aprobat în unanimitate directivele cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale, corespunzător condițiilor noi etape de dezvoltare socialistă a României, precum și principiile de bază ale îmbunătățirii organizării administrativ-teritoriale a României și ale sistematizării localităților rurale. Plenara a hotărât ca aceste documente să fie supuse, după o largă dezbateră publică, aprobării Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român.
Plenara a dezbătut și aprobat în unanimitate propunerile cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare, de premiere și de normare a muncii. Plenara a hotărât ca în cursul anilor 1968-1969 să se continue acțiunea de majorare a salariilor, începută în 1967 prin creșterea salariilor mici, astfel încât ea să cuprindă toate categoriile de salariați. Aceasta va contribui la îndeplinirea sarcinii puse de Congresul al IX-lea al P.C.R. cu privire la creșterea salariului real cu circa 25 la sută în 1970 față de 1965. Aplicarea măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare se va face experimental și eșalonat pe ramuri,

astfel încât în 1970 să se generalizeze în întreaga economie.
Plenara a dezbătut și aprobat în unanimitate propunerile cu privire la dezvoltarea construcțiilor de locuințe, îmbunătățirea administrării și întreținerii fondului locativ și noul regim al chiriilor. Aceste propuneri vor fi supuse dezbaterii publice.
Plenara a adoptat în unanimitate hotărârea cu privire la convocarea Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român.
În cadrul dezbaterilor din plenară au luat cuvântul tovarășii: Florian Dănilache, Gheorghe Călin, Ion Cotoș, Teodor Haș, Nicolae Agachi, Gheorghe Petrescu, Miu Dobrescu, Nicolae Vereș, Mihai Roșianu, Gheorghe Vasilișchi, Constantin Pirvulescu, Valter Roman, Barbu Zaharescu, Ion Cosma, Tudor Ionescu, Dumitru Turcuș, Emil Drăgănescu, Alexandru Sencovici, Alexandru Codarcea, Nicolae Bădescu, Dumitru Bejan, Vasile Malinșchi, Bujor Almășan, Constantin Scarlat, Dumitru Petrescu, Mihai Levente, Gheorghe Stoica, Ion Turcu, Iosif Uglar, Simion Bughici, Emanoil Florescu, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Colui.
În încheierea lucrărilor plenarei a vorbit tovarășul Nicolae Ceaușescu.

„Laboratorul” preferat al elevilor Liceului agricol din Iași

disocieri

CONTINUITATEA ÎNVĂȚĂTURII

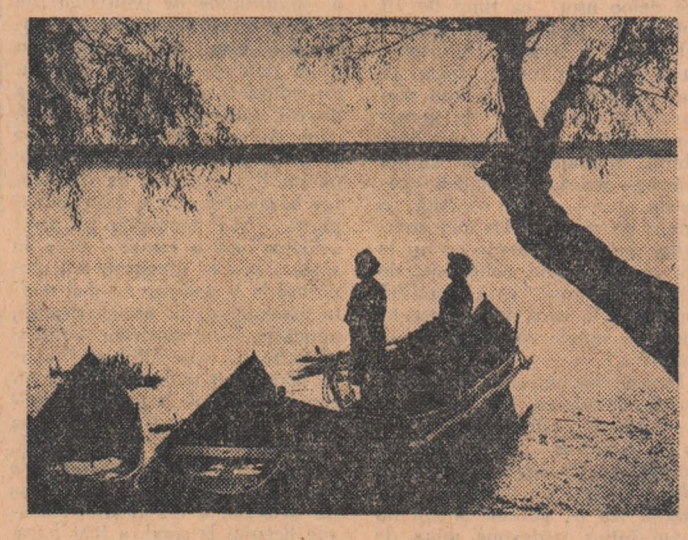
Este o „problemă” a comodarea studentului din anul I cu normele și stilul de muncă universitar, reprezentând intrarea în facultate, începutul unui drum sau simplă continuare a unui deja început, are el cu adevărat sentimentul că a devenit alt om, anume că nu mai este tânărul licean de ieri? Pus în fața avalanșei de recomandări, dar mai mult decât aceasta, a noii lui situații, acest tânăr este obligat să admită că da, el este altul, măcar dintr-un singur serios punct de vedere. Ca virșită interioară, oricât de nouă este situația lui, el nu va fi desigur altul decât cel de ieri, ar fi absurd să ne închipuim că intrarea în facultate coincide cu schimbarea vârstei interioare. Aceasta, în ciuda faptului că la prima vedere se pare că intrarea în facultate este privită ca un fel de „năpârlire”, ca schimbare a unui rînd de piele. În realitate, acel moment esențial greu dacă nu imposibil de prins, momentul în care se produce acea schimbare de mentalitate, dar nici schimbare, ci pur și simplu o revelație a realității reale, așa cum este ea, aceea țesută din vis, ca în fața unei lumi puternice, copleșitoare, în care dintr-o dată, în chip miraculos, lucrurile capătă contururi uimitor de clare — acest moment este imprevizibil, dar poate fi și în clasa a IX-a de liceu ca și în anul III de facultate. Trezirea aceasta poate fi timpurie sau târzie și nu-l putem fixa ora, ci evidenta.
Este intrarea în facultate un moment nou? Desigur! Dar este un moment de răscruce, trebuie primit proaspătul student ca alt om și de aceea, înspăimântat cu noutatea aceasta pînă la

a crede că este înapoi de ea? În pregătirea excesivă, psihologică și metodologică cu care este întâmpinat și dus o bună bucată de vreme „bobocul” vād o reală neîncredere în felul pregătirii capătate anterior. Așa cum pionierul de azi nu poate fi altul miine cind este utecist, tot la fel absolventul de liceu rămîne același îns lăuntric cind trece pragul cetății universitare! Or, se vorbește prea mult de o schimbare de mentalitate, de o modificare a deprinderilor tînărului care devine student ca și nu trebuia să ne întrebăm de ce e nevoie de aceste modificări, de ce o deprindere căpătată în liceu nu mai e bună în facultate, de ce există un stil de studiu liceal și altul universitar cind e limpede că același tînăr rămîne el însuși și într-un caz și în altul. Inventarea noutății lui „a fi student” mi se pare o enormă neînțelegere. Căuza dificultăților reale ale integrării în studenție nu este noutatea regimului de viață, de activitate. Dacă ar fi nu-

mai aceasta, nu s-ar ivi nici o dificultate, ori foarte puține, și nu substanțiale. Nu spunem, pentru că așa este, că tînărul este receptiv la nou? Deci, nu noutatea poate fi cauza dificultăților integrării tînărului în viața studențească. Cauza reală mi se pare că stă în viziunea fragmentaristă asupra etapelor formării tînărului intelectual, viziune din mijlocul căreia lipsește chiar piatra prețioasă care atrage ca un magnet: omul care învață.
Revoluția socială este un proces de o complexitate care îndreptățește a se vorbi ca despre un fenomen cu nașteri și morți succesive, cu etape ale căror mijloace nu rămîn aceleași, multe nici măcar nu se dezvoltă ci mor, dispar, înghițate chiar de efectul produs de folosirea lor, pentru că acel efect constituie de fapt chiar scopul urmărit. Despre un om, un tînăr, nu se poate

C. STĂNESCU
(Continuare în pag. a II-a)

În preajma „Zilei petrolistului”
● În primele 9 luni ale anului, petroliștii din schele și rafinării au realizat, peste prevederi, o producție marfă, vîndută și încașată, în valoare de 194 milioane lei. Beneficiile peste plan se cifrează la 142 milioane lei. Printre colectivele frunțase se înscriu întreprinderile de foraj, Moinești și Tg. Jiu, trustrile de extracție București, Moinești, Ploiești.
● De la începutul anului, rafinorii au dat peste prevederi mai mult de 23 500 tone benzină, peste 9 000 tone produse aromatice: benzen, toluen, xileni — materii prime pentru industria petrochimică, aproape 9 000 tone uleiuri, peste 11 900 tone gaze lichefiate.
● În cele 9 luni care au trecut din acest an sondorii au săpat peste plan mai mult de 40 600 metri. Peste 32 000 metri revin forajului geologic, pentru descoperirea de noi rezerve de hidrocarburi.
În comparație cu anul 1959, anul acesta vitezele de foraj sînt cu 50,7 la sută mai mari.
● În prezent, prin prelucrarea tîtului, se realizează peste 400 de sortimente de produse petroliere — benzină cu cifră octanică ridicată — 100 și peste 100, materii prime pentru industria petrochimică, motorine superioare pentru motoare Diesel, un sortiment larg de uleiuri minerale.
● Anul acesta în învățămîntul profesional din industria petroliferă sînt cuprinși 6 900 elevi, în școlile tehnice 380 de elevi, iar în școlile tehnice de maștri 1450. Cursurile de ridicarea calificării și cele de perfecționare a cunoștințelor cadrelor medii și cu prezbătire superioară cuprind 18 000 de muncitori, 750 cadre medii și 1 000 de ingineri.
(Agerpres)

Odihnă autumnală

IN PAG. 4
SEMNEAZĂ:
● AL. MIRODAN
● VASILE BĂRAN
● ADRIAN PĂUNESCU
● AUREL STORIN

CĂLCIUL
LUI ACHILE

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

VOCAȚII ABANDONATE...

Enunțăm simplu: la inițiativa organizației U.T.C. toți tinerii din secția sculerie a Uzinei „Steagul Rosu” din Brașov — vreo 400 la număr — urmau la seral, cursurile învățămîntului mediu. Faptul acesta depășea prin importanța lui simpla solidaritate bărbătească a unor tineri entuziaști. În gestul lor deslusei lesne sensul major al tendinței firești de creștere și realizare.
Ce fac astăzi tinerii aceia inițioși, ce semnificativității profesionale au dat ei studiului și mai ales terminării liceului?
Cu aceste întrebări notate pe caiet am bătut zilele trecute la poarta marilor uzine brașovene. Primul popas la... sculerie. Și sculerie este un fel de a spune, pentru că de fapt avem de a face cu o hală imensă, utilată cu cele mai moderne mașini, la care lucrează peste o mie de muncitori cu o calificare medie de tehnician. Observația, făcută de Nico-

lae Tunăreanu, secretarul comitetului U.T.C. pe uzină, aduce în actualitate subiectul spectaculos de care aminteam.
Apelăm din nou la statistică. Din cei 400 de tineri care începuseră cu cîteva ani în urmă liceul, 120 au bacalaureatul, 40 au mers mai departe la facultăți ori la școli tehnice superioare. Sînt în secția sculerie peste 50 de tineri care după absolvirea liceului au urmat și cursurile școlilor de maștri și totuși rămîn mai departe la bancul de lucru, la freze ori la alte mașini mai complexe, de rectificare.
Vasile Turcu, specialist de mina întîi în modelării metalice, nici n-ar concepe altfel.
— Sînt în uzină din 1952. Aici am terminat școala de ucenici, și tot aici liceul și școala de maștri. Am învățat să pot fi, acum cît sînt tînăr, un bun meseriaș, mai tîrziu pot fi și maiștru. Notez că Vasile Turcu a refuzat să lucreze ca tehnician în biroul „metalurgului șef” unde a fost învestit chemat pentru a povesti asistat că el, meseriașul,

să ne facem impiegați de birou. Vedeți dv. am putea lucra toată viața la strung, nu ne ia nimeni locul, dar ca să realizăm competențe prototipuri, unicate, lucruri mereu noi, trebuie să știm înfinit mai mult. Întrebăți pe Ilies Aurel, pe Stoica ori pe Bocca dacă ar putea trăi o zi cu gîndul că și-ar putea schimba meseria.
— Vrei să fii profesor, ai această pasiune, și vocație? Vădit încurcat, preferă să schimbe discuția reclamînd inginerului care mă însoțea, că noua tehnologie a tamponului zîmțat pentru controlul levierelor de direcție are o toleranță prea mare. Ingerulerul îl ascultă ca pe un om competent și își notă observația.
— Și atunci, m-am întrebăat nedermitat cum de este posibil ca un tînăr atît de apreciat și cu pasiune pentru tehnică să-și deplaseze preocupările de viitor la o extremă opusă muncii lui de astăzi?
Adresăm întrebarea inginerului Adrian Dragomir, asistent universitar la Institutul politehnic din localitate și șef de atelier la sculerie.
— Fapt este că majoritatea tinerilor capabili în producție merg la liceu din entuziasm. Pe parcurs, entuziasmul se mai răcește pentru că, să recunoaștem, nu

și nu știu, să văd. Chiar nu știa sau avea poate un gînd nemărturisit. Aflăm de la alții care au terminat liceul. Dan Jingoiu și el rectificator:
— Voi da examen la facultate. Și după o pauză adaugă: Dar nu la Politehnică; la orice, chiar la un institut pedagogic.
— Voi da examen la facultate. Și după o pauză adaugă: Dar nu la Politehnică; la orice, chiar la un institut pedagogic.
PETRE ZĂRNESCU
(Continuare în pag. a II-a)

TELEGRAMĂ

Tovarășului WALTER ULBRICHT
Prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania
Președintele Consiliului de Stat al R.D.G.
Tovarășului WILLI STOPH
președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Democratice Germane
Tovarășului prof. dr. JOHANNES DIECKMANN
președintele Camerei Populare a Republicii Democratice Germane
Tovarășului prof. dr. ERICH CORRENS
președintele Consiliului național al Frontului Național al Germaniei Democratice
Berlin

Dragi tovarăși,
Cu prilejul celei de-a XVIII-a aniversări a proclamării Republicii Democratice Germane, în numele poporului român, vă adresăm dv. și prin dv. tuturor cetățenilor Republicii Democratice Germane un salut cordial și calde felicitări.
Remarcăm cu satisfacție că oamenii muncii din Republica Democrată Germană obțin realizări importante în dezvoltarea economiei și culturii, în ridicarea continuă a nivelului lor de trai, în opera de construire a socialismului.
Sîntem bucurosi să constatăm dezvoltarea pozitivă a relațiilor pe plan politic, economic, tehnico-stiințific și cultural, între Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană.
Republica Socialistă România sprijină pe plan internațional lupta pentru recunoașterea Republicii Democratice Germane ca stat liber și independent, pentru participarea sa neștiințită la viața politică mondială, la eforturile pentru pace și securitate în Europa și în lume.
Ne exprimăm convingerea că relațiile de prietenie și colaborare multilaterale dintre Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană, dintre Partidul Comunist Român și Partidul Socialist Unit din Germania, se vor dezvolta continuu, pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului socialist, în interesul popoarelor noastre, al unității țărilor socialiste și mișcării comuniste internaționale, al cauzei socialismului și păcii în lume.
Cu ocazia marilor dv. sărbători, vă urăm, dragi tovarăși, noi succese în realizarea sarcinilor trasate de cel de-al VII-lea Congres al P.S.U.G. pe calea desăvîrșirii construcției socialismului în R.D.G.
NICOLAE CEAUȘESCU
secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român
VON GHEORGHE MAURER
președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România
ȘTEFAN VOITEC
președintele Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România

INTERSECȚII ÎN PERIMETRUL ACCIDENTELOR DE CIRCULAȚIE

(II)

Școala: „Părinții

ce fac?” Părinții:

„Școala ce face?”

Și... copiii cad

victime acciden-

telor de circulație

În timp ce în multe școli s-a constatat că unele cadre didactice — respectiv profesorii-diriginți — nu au predat lecțiile de educație rutieră, folosind orele în alte scopuri, sau au comprimat toate cele patru lecții într-una singură. În afară de aceasta, lecțiile au un caracter strict teoretic și nu sunt diferențiate pe clase, nu prevăd aplicații practice. Prevederile legii circulației sunt prezentate în termeni greoi, uneori inaccesibili copiilor, fără să se facă apel, prin metode pedagogice potrivite și înțelegătoare, la fantezia lor.

Cum se procedează în alte țări? În R. F. a Germaniei, de pildă, sunt afectate 38 de ore într-un an școlar, ore în care elevii își însușesc temeinic regulile de circulație (tematică acestor lecții, diferențiată pe clase, este axată pe caracteristicile circulației rutiere, specifice fiecărei anotimp și localitate în parte) — iar multe dintre aceste lecții sînt rezervate aplicațiilor practice. Profesorii nu predau aceste lecții oricum, ci participă cu regularitate la instrucțiunile speciale făcute, au la îndemână diferite cărți și studii ale unor persoane competente (psihologi, medici etc.).

Să recunoaștem că în școlile noastre se face, încă, prea puțin pentru educația rutieră a copiilor (care, și datorită acestor deficiențe, chiar și când vor deveni oameni în toată puterea civică, vor continua să nu respecte regulile de circulație).

Șoferii... eterna poveste!

„Am învățat să treacă strada prin lucrurile marcate! Ați! Ați! Ați! În viața și la școală...”; C. P. „Sint abia! Când vin de la școală, mă interesează mai mult decât să fac lecțiile pentru a doua zi... Eu îmi am tot apăs să citez puțin pe unde merge! Ce să-i fac mai mult! L. L.; „E mare! Are 8 ani... N-o să-l duc de mină la școală până îl crește barba!” etc. etc.

Potrivit unor indicații ale Ministerului Învățământului, patru dintre orele de dirigenție dintr-un an școlar sînt afectate însușirii regulilor de circulație de către elevi. Profesorii-diriginți primesc patru lecții, întocmite de Ministerul Învățământului după o tematică stabilită în comun cu organele de miliție, și cu asta... gata!

Copiii au învățat să se ferască de mașini, știu pe unde să treacă strada, respectă regulile de circulație. Dar... tributul formalismului îl plătesc nu cei mari, ci cei mici. Dintre victimele accidentelor, o bună parte sînt copii. Asta

flexele alt de necesare unui șofer — nu poate asigura decât un anumit minim de cunoștințe necesare unui bun șofer.

Tovarășul M. BOLOS, psiholog, ne atrăge atenția: „Sînt absolut necesare examene neurologice și psihologice severe. Nu-i de ajuns să ai bani și să-ți poți cumpăra mașină. Ca să fii șofer, trebuie să ai o serie întregă de calități, reflexe per-

fecte, o comportare etică, atît în familie cît și în societate, corespunzătoare. În prezent, pentru viitorii șoferi amatori examenele medicale sînt o simplă formalitate. Inchipuiți-vă, spre exemplu, un om astenizat, irascibil și nervos, conducind, cu 100 km pe oră (câci oamenii aceștia suferă și de... betia vitezei!). Este o crimă premeditată să încredințezi unor asemenea oameni o...

TEODOR POGOCEANU
(Urmare într-un număr viitor)

A ÎNCEPUT CULESUL CASTANELOR

BAIA MARE (de la corespondentul nostru). Renumitele păduri de castane de pe dealurile de la poalele muntelui Gutii cunosc din nou freacătoarea toamnei îmbelugate. A început culesul castanelor. Acest prețios și apreciat arbore, întins de obicei în zona mediteraneană, a găsit aici, la Baia Mare, condiții bune de dezvoltare, ocupînd în prezent aproape 250 de hectare. Inceperea culesului castanelor este marcată în regiunea de la poalele dealului Flori-

lor de apariția în piețe și la colțurile de străzi a prăjitorelor de castane și de mirosul acestui îmbietoare fruct ce se consumă cald cu o mulțime de plăceri. Primele cantități de castane au sosit și la Întreprinderile Agrofruct din Baia Mare. Aici ele vor fi transformate în piure de castane. Datorită recoltei bogate, întreprinderea băimăreană va prepara și pune la dispoziția consumatorilor în această toamnă, peste 150.000 de borcane, conținînd acest produs.

„FARAONUL“

Cînd Andrej Vajda și Jerry Kawalerowicz își anunțaseră „Cenușă” și respectiv „Faraonul”, mulți s-au grăbit să cază în asta, dacă nu (și în cel mai bun caz) o cochetărie cu filmul de mare montare, întocdeauna la modă, definitiva trecere a celebrei școli poloneze, cei doi fiind printre reprezentanții ei de seamă, în programul de cinematecă, la capitolul de istorie a filmului postbelic.

Un anumit moment de răscruce, anii 1900—1902, a făcut ca una dintre cele mai interesante cinematografii naționale să pară obștă, iar cele câteva bune realizări pe care le mai dădea să fie scoțiate ca ultimi mohicani.

Chiar și în această situație s-a uitat că dincolo de o anumită particularitate stilistică școala poloneză avea un pronunțat caracter polemic. Nu ne amintim să se fi încercat de către alți cinești, cu atîta patimă, redimensionarea, reabilitarea sau chiar distrugerea unor mituri ca în cinematografia polonă. Subiectele ei de predicție erau luate din ultimul război. Actualitatea, la zi, care a fost o dată tatonată în câteva pelicule interesante nu se mai inscria artistic în orbita de caloare a unor producții precum: „Cenușă”, „Omul din umbră”, „Ultima etapă”, „Cenușă și diamant” etc. Și deodată au apărut filmele istorice. Incepînd cu Alexandru Ford prin „Cavalerii teuton”, „Wald prin Cenușă” și culminînd cu filmul lui Kawalerowicz, „Faraonul”.

Ultimul, la fel ca și romanul de la care pleacă, e un pretext excelent pentru o dezbaterie pe tema puterii, a mecanismului ei. Cartea lui Boleslaw Prus, încă ai secolului trecut, cunoscută o popularitate care a fost nedemnițită pînă astăzi. Așa se face că și o soluție comodă cum ar fi aceea a prezentării ei pe ecran la modul ilustrativ ar fi anticipat un succes. Dar Kawalerowicz, care măturîndu-se cu funcția socială a artei se modifică rapid, vechile canoane dramaturgice poartă acum un alt conținut artistic și ideal, nu era cel care se dea înapoi în fața prestigului opere literare. Dimpotrivă, el a tratat-o de egal la egal, s-a înfocșat de ea, amplificîndu-i tema: personalitatea pe fundalul unor înclăștrări directe în lupta pentru putere.

Ramses al XIII-lea, e omul singur, cu aspirațiile sale între realitatea timpului său și mașinaria politico-administrativă a statului, clerul și armata. Nu se poate folosi de putere decît în măsura în care ea nu contravine acestui mașinaru cu mecanisme perfect angrenate. Rînd pe rînd în fața duplicității, a versatilității lui Harhor, marele profesor și ministru de război, sau a trismului fencionilor, este nevoit să cedeze nepotismului, nemilegînd, sau înțelegînd prea bine dar nevrînd să accepte, un rol decorativ în spatele cărții alții să direcționeze interesele, economia statului.

Turnura tragică a conflictului e un pretext nimerit pentru rezor în demonstrația pe care o face privind „drama vieții în contextul dramei puterii”.

Ceea ce derutează în acest sens, ceea ce face ca ideile rezorului să nu apară la o primă vedere cu destulă pregnanță a posturii sale neutrale, Kawalerowicz nu „explică” decît în măsura în care această explicație are un rol dramaturgic. Din această cauză filmul și se reliefează în primul rînd cîrțile expresiei cinematografice. Rezolvarea plastică a unui cadru sau altul, de la fuga hănușantă din primele scene și pînă la finalul de o șocantă emotivitate, tot filmul e lucrat cu atenție deosebită la culoare și formă, la sunet și ritm. Demonstrația rezorului pe planul ideilor se face paralel cu o freneză plastică, care-i permite să realizeze un spectacol de natură pur intelectuală. Două exemple: batalia dintre egipteni și libieni, prezentată prin optica locală. L-am înfățișat într-o scenă pe străzile Brașovului. Avea în față un bărbat înghințit, dar privindu-l mai atent, descopereai că pînă și creștele pantalonilor este făcută cu scopul de a delimita noua lui condiție socială. Întreb despre idole, dacă mai crede în prima lui dragoste — meseria — dacă noua lui situație îi oferă mai multe satisfacții. Se uită intrizat și el mă privește hănușor și devine deodată resemnat: — Știu ce credeți despre mine...

Și ce credeam despre el nu fi era deloc indiferent. Umbra de regret că a părăsit meseria, nostalgic și mai mult sau mai puțin pronunțată, am găsit-o în mai toți cei cu care am stat de vorbă. Din spusele tuturor reieșea limpede că hotărîrea a fost luată sub imperiul impulsului de moment, că mai fîrziu și-au dat seama că noua lor situație de funcționari nu le oferă nici perspectivă, nici mulțumiri în plus.

Concluzia se impunea singură. Cu „seralității” se născuse puțin și înfîmțat mai puțin cu absolutul liceului, muncitorii care au din acest punct de vedere un alt specific. A le aminti simplu că datorează diploma de bacalaureat condițiilor create de uzină. Inteligerii pe care au găsit-o în spiritul de echipă al colectivului, este prea puțin.

ȘCOALA PROFESIONALĂ — ȘCOALĂ CU MULTE PROBLEME NEREZOLVATE

Continuăm să publicăm în ziarul de astăzi alte ecouri la dezbateră noastră cu privire la rolul școlii profesionale în formarea viitorilor muncitori. Observațiile primite pentru această rubrică de la cadrele didactice au fost grupate pe o singură idee: în ce măsură corespund programele școlare, planurile de învățămînt, manualele, scopului pe care-l urmărește școala profesională?

O materie vitregită de lipsa unui manual

Nu încerc să demonstrez necesitatea unui manual pentru disciplina „Cunoștințe social-politice” care se predă în școlile profesionale pentru că acest lucru se cunoaște de mult. Și totuși un asemenea manual încă nu există. Lipsa lui, cît și a unei programe mai detaliate, a dus la o predare neunitară în școlile profesionale. Cercul pedagogic pe Capitalul al profesorilor de științe sociale a încercat să dea unele jaloane pentru fiecare lecție, în vederea asigurării unității de predare dar aceasta nu a fost suficient.

„Tălpășeanu, vol. I, unde temele, în majoritate, sînt în altă ordine față de programă. Unele lecții prevăzute în programă nu figurează în manual sau sînt tratate sumar. Exemplu — nichelul, plumbul, masele plastice. Sînt apoi de părere că autorii manualelor de specialitate, ca de altfel și profesorii, ar trebui să abțină mai mult în vedere ca lecțiile să conțină exemplificări din tehnica modernă, tehnică cu care elevii se întîlnesc de zi în zi în practica ce o fac în întreprinderi. Manualul „Tehnologia confecției din țesături” (autor: Gh. Clontea și Ion Curteanu) editat în 1966 de Editura

condanță dorită și mai ales necesară între programe și planuri. Sînt, firește, și programe care corespund cu planurile de învățămînt. De exemplu, la tehnologia meseriei — mozaicari — corespunde numărul de ore din plan cu cel din programă.

În ce privește matematica numărul de ore afectate acestui obiect este absolut insuficient. La anul I, de pildă, deși aici concordanța de care aminteam există, se simte nevoia unui număr mult mai mare de ore de matematică. Trebuie, după părerea mea, ținut seama că la școala profesională vin elevi cu o pregătire mai slabă, unii după ce au dat examene la alte școli din oraș. Cred astfel că ar trebui majorat numărul de ore la anul I, iar acest obiect, ca și limba română, să se predea și în anul III.

Manualele de matematică sînt sărace în probleme și mai ales în acele probleme care tin de meserie cu caracter aplicativ. Avem nevoie de manuale cu ulegeri de probleme pe grupe de meserii.

O ultimă problemă valabilă pentru toate manualele. Ar fi bine să existe un capitol de răspunsuri la exerciții, manualele să fie mai bine ilustrate, ilustrații frumoase, colorate cu mai multe scheme, descuri de scule, întrebări mai multe.

prof. MIHAI FRANK
director adjunct,
Școala profesională
de pe lângă Fabrica de stufe
Brașov

Strungarul trebuie să cunoască mai mult desen tehnic, decît forjorul

Orele afectate pentru matematică în anul I și II sînt insuficiente, iar temele bine dozate. As vrea să adaug însă că nivelul învățămîntului profesional ar putea să crească dacă și în anul III s-ar prevedea o oră pe săptămînă.

ing. VASILE MARGINEANU
director adjunct,
Școala profesională
„Grișca roșie” București

De auzit se aude, dar pînă la măsuri e drumul lung

Nu înțeleg de ce nu sînt prevăzute în programe pentru anumite obiecte corespunzător cu numărul de ore din planurile de învățămînt. Aici e o problemă de lămurit: unele planuri au apărut acum 2 ani, iar programele apar acum. Așa fi de păreră ca programele să fie actualizate o dată cu planurile de învățămînt întîlnînd astfel, eventuale neconcordanțe. De exemplu, la școala noastră profesională e un plan de învățămînt din 1965—68 care prevede la limba română 72 ore la anul I, instalat. Programă școlară e însă din 1963 și ea prevede 68 de ore. Deci nu există așa con-

Teoria și practica — o mai strînsă legătură

Consider, înainte de toate, că învățămîntul profesional s-ar putea mult îmbunătăți dacă se va acorda o importanță mai mare, în primul rînd, față de materialele didactice. În acest sens, mă gîndesc că orele de tehnologia

Instantaneu în orașul „Gheorghe Gheorghiu-Dei”

CONTINUITATEA ÎNVĂȚĂTURII

de la capăt, a unor acțiuni intelectuale o dată începută.

Este, așadar, „a fi student” o noutate pentru tînrul pentru oricare tînr? Desigur! Dar o noutate care nu trebuie cu nici un chip să-l deruteze, să-l facă să creadă că abia de aici începe greul adevărat, că abia de aici încolo el se formează ca un intelectual, cu un stil de muncă, cu o viziune personală.

Din păcate, insistența cu care se vorbește în mediul liceal de această o lăptă minune a lumii care ar fi cetatea universitară este un fapt real, minunea li se arată a fi minune pentru că liceul nu l-a obișnuit cu ea, nu l-a plasat pe o orbită apropiată sau chiar pe aceeași orbită intelectuală. Elevul de liceu învață citește, acumulează cunoștințele profesorilor

— de cele mai multe ori adevărați savanți în specialitatea lor! — dar constată cu stupeoare că dintr-o dată i se spune cu cea mai firească intonație: aici nu mai merge ca un stil școlaresc, liceal, de a învăța, aici trebuie stil universitar, disciplina universitară, studiu, și nu pur și simplu învățătura! Constată deci că leul (acest cuvînt hotărîtor pentru convingerea tînrului) în care a învățat în liceu se o pune recomandarilor care li se fac insistînd încă din primele ore de studenție. Da, a învățat poezie lui Alexandru, dar aici vei studia opera lui Alexandru s.a.m.d.

Și este foarte adevărat, este chiar o minerie a studentului că stilul liceal nu l-a obișnuit cu ea, nu l-a plasat pe o orbită apropiată sau chiar pe aceeași orbită intelectuală. Elevul de liceu învață citește, acumulează cunoștințele profesorilor

VOCAȚII ABANDONATE...

„Urmare din pag. I)

este deloc ușor ca timp de 10 luni pe un să-ți împarți timpul între viața și școală. Unii, pentru evitarea echilibrului, încep să dea distracțiilor un volum mai mare din timpul lor. Și atunci apar goluri în pregătire cu desăbire la materiale de știință exactă — fizică, matematică, geometrie etc. — care necesită o muncă de zi cu zi. De aici greutățile, de aici afirmația că nu le mai place profilul politehnic, de aici depășirea spre profilul umanistic, la care, îndrăgesc să afirm, și notele se obțin uneori mai ușor.

De această părere este și maestrul C. Stănescu, care remarcă: — Tinerii noștri merg la liceu cu convingerea că un adevărat constructor de mașini trebuie să aibă o înaltă calificare. La ei oscilările vin pe parcurs și noi nu le putem întîlni totdeauna mina de ajutor pe care eram datori s-o dăm. Așa se explică faptul că avem de-a face acum cu un fenomen mai puțin înfățișător. După absolvirea liceului, unii — numărul este mic, dar ar fi greșit să-l socotim neglijabil — au tendința să ocupe posturi de birou, de dispeceri, ori la controlul tehnic. Poate vîrstă, cînd ideile li se bat cap în cap, poate familiile sau prietenii li cultivă falsa convingere că ei „seralități”, sînt la absolvierea de altă condiție.

Trecînd peste inconveniențele psihologice (depență de studii), pe care le generează viziunea fragmentaristă asupra deprinderilor de studiu (care nu rămîn simple inconveniențe psihologice și devin fricte cu acțiune întîrziată, acționînd abia asupra potențialului intelectualului care va fi) este cazul ca pedagogia pe baza cercetărilor noi pe care se presupune că le execută, să-și spună cuvîntul, să demonstreze dacă e profitabilă, și cui, ruperă în bucați a unui stil ce nu poate fi decît unic și unitar, dispariția unor deprinderi abia formate, dictată însă de nevoile superioare, dar și de altă structură ale unui studiu superior dar de aceeași esență.

C. STĂNESCU

(Urmare din pag. I)

spune că reproduce, în mic, etapele unei revoluții sociale, chiar dacă omul — microcosmosul — reproduce marea cosmică socială. Se poate spune despre viața unui tînr că este compusă din nașteri și morți succesive, că ceea ce a deprins într-o etapă moare, e părăsit în alta? Nu e cazul să ne jucăm cu metaforice. Desigur, ceea ce învață un tînr poate anihila anume instinctive, impulsuri, deprinderi urite etc. Dar nimic esențial din ceea ce învață nimic din ceea ce acumulează pe parcursul acestui întreg viațușor român care este viața unui tînr nu moare, nu se stîrpe, nu devine inutil, nu este deșeu. Nu sounem mereu că ceea ce învețe acum, la această vîrstă, este durabil pentru totdeauna pentru toată viața? Și acesta este și adevărul adevărat: cu greu poți uita ce înveți, ce deprinzi acum, pentru că tinerii aceștia, școlarii liceeni, studenții chiar nu sînt supuși unei reeducări, ei nu schimbă nimic ci învață totul de la capăt, și e foarte rău să crezi că învețe în procesul acces-

„PE ȘANTIERELE MUNCII VOLUNTAR-PATRIOTICE

Nouă luni de zile au și trecut din calendarul acestui an. Bilanțurile au început să se încheie în unele locuri și să se raporteze la angajamentele propuse pentru întregul an. În numeroase organizații U.T.C. realizările obținute până în prezent depășesc deja cifrele de plan anuale, ceea ce dovedește, pe de o parte, că fenomenul sesizat de noi încă de la începutul anului, acela că multe comitete regionale și orașenești ale U.T.C. și-au stabilit angajamente mărunte, ușor realizabile, care nu reflectau adevăratele posibilități a avut nu numai prezență, ci și extindere. Și astfel dorința firească de a munci a tineretului, însușirea sa caracteristică, au fost înghesuite în aceste planuri ca niște copii în haine rămase de mult prea mici. Pe de altă parte, însă, aceleași realizări dovedesc că de

foarte multe ori s-au depus eforturi insistente, că activitățile voluntar-patriotice s-au desfășurat cu seriozitate, au avut continuitate, ceea ce au făcut posibile rezultatele de acum — tot atâtea motive de mândrie colectivă.

Dar — indiferent de bilanț și de cifre, dincolo de ele, activitatea continuă pentru simplul fapt că anul încă nu s-a sfârșit. Tinerii nu și doacează eforturile în funcție de angajamentele luate, ci în funcție de lucrările care reclamă brațele lor. Am trecut de curind, în pragul acestei toamne, prin câteva șantiere ale muncii patriotice, unde forfota și atmosfera de lucru nu conțenească nici acum, ca și, prin altele care așteaptă, uitate și părăsite, să se trezească sub loviturile de cazma. Și profităm de acest prilej pentru a adresa îndemnul:

Foto: C. CONSTANTIN

RAID
ÎN REGIUNILE

- CRIȘANA
- BRAȘOV
- MUREȘ-AUTONOMĂ
- MAGHIARĂ
- PLOIEȘTI
- OLTENIA

REPORTERII NOȘTRI AU DESCOPERIT NOI REZERVE PENTRU

UN TABLOU FĂRĂ SEMNĂTURĂ

Desprindem dintr-o convorbire avută cu tov. TĂNASE MUȘAT, primul secretar al Comitetului raional Ploiești al U.T.C., concluzia că angajamentul valoric anual al acțiunilor de muncă voluntar-patriotică a fost îndeplinit și depășit. În loc de 250 000 lei, cei peste 16 000 de tineri din raion au realizat 306 000 lei. În această sumă își au un loc bine stabilit și miile de tone de fier vechi cu care s-a depășit angajamentul inițial, ca și valoarea lucrărilor care se execută în prezent: culesul măceșilor, al ghindei, al strugurilor, așadar, totul e în ordine. La prima privire cel puțin. Pentru că la a doua privire, ies la iveală niște nedumeriri.

de 2000 kg în medie la hectar, peste 3800-4000 de kg. Până acum a fost talazul canalului principal pe o lungime de 800 de metri liniari. Puțin. Dar și această lucrare a fost făcută cu cheltuieli de aproape 50 000 lei, cu mină de lucru angajată tocmai din Dobrogea. Și șantierul are permanent nevoie de brațe de muncă. Dacă aici ar activa prin muncă voluntar-patriotică circa 5-600 de tineri din cooperativele agricole de producție amintite și învecinate, pretul de cost al lucrării ar scădea vertiginos la unele lucrări, tinerii semnând în acest fel un act de onoare cu adevărat patriotic. Dar ei lipsesc. Lipsesc și semnătura lor.

Pe aproape 800 de hectare din izlazurile și pășunile raionului Ploiești, din cele 6000,

MAHOMED ÎN AȘTEPTAREA MUNTELUI

Tinerii din regiunea Oltenia au expediat pe adresa oțelărilor în anul 1966 cantitatea de 10 200 tone metale vechi, depășindu-și cu circa 250 tone angajamentul anual. Se certificau astfel două adevăruri: 1) Rezervele însemnate de fier vechi existente pe teritoriul regiunii și 2) capacitatea organizațiilor U.T.C. de a mobiliza tineretul pentru a lăra metalelor vechi va da noi. Să vedem însă cum „stăm” în acest an. Și am „văzut” împreună cu tovarășii ILIE MANDACHE, șeful comisiei Tineret Municipalesă a Comitetului regional Oltenia al U.T.C.:

Până în prezent au fost colectate și expediate 7 035 tone, aproape de cifra prevăzută pentru primele trei trimestre.

s-au înecat în scieții, mărăcinii și ciulinii. Este cazul celor din perimetrul cooperativelelor agricole de producție Cornești, Lipănești, Vlădeni, Rîfov, Dirvari. În aceste locuri producția de masă verde scade cu cite 1000-2000 kg din cauza vetrelor unor astfel de plante dăunătoare. Nu îndrăznim să spunem ce dificultăți aduc ele în final producției de carne și lapte. Să facă un astfel de calcul fiecare organizație U.T.C., împreună cu inginerii din locurile amintite.

Și tabloul ar mai putea fi încă „rețușat”. Ascultându-l pe tovarășul Dinu, ne gândim cum de au izbit unele organizații U.T.C. să ocolească, cu bună știință parcă, obiectivele cele mai importante din raza lor de activitate. Iar comitetul raional U.T.C. nici să nu bage de seamă măcar. Pentru că aici, spiritele sînt calme: „planul” s-a îndeplinit. S-a depășit chiar. Valorice, desigur. Deși ar fi cazul să ne întrebăm ce „valoare” pot avea niște angajamente lipsite tocmai de ceea ce le-ar da adevărată valoare, adică de o contribuție ce putea fi prețioasă. Limitarea doar la simplul calcul al sumelor și al orelor are în ea ceva contablicose. Dincolo de aceasta, tinerii doresc și alt fel de calcule, pe măsura posibilităților lor.

În ultimul sat, chiar dacă într-o zi cantitatea adunată nu depășea 100 kg. Dar, strop cu strop se face... muntele.

De altfel, aceste raioane și-au depășit angajamentele anuale. Lucru care nu mi se pare deloc întimplător. Dar cum se explică diferența de nivel dintre aceste raioane și cele amintite anterior ca rezistență?

„De data aceasta, răspunsul ni-l dă terenul. La Gorj, comitetul raional U.T.C. și-a încheiat socotilele cu fierul vechi 370 tone angajament — 230 tone realizat. Și gata! „Am epuizat toate resursele — că doar fierul vechi nu crește pe cîmp ca muștele!” — e de părere primul secretar. (În treacăntă fie spus, Gorjul nici la muștele nu și-a respectat angajamentul...)

Vrînd parcă să infirmem cu orice chip „dreptatea” comitetului raional U.T.C., instructorul raional Alexandru Maria și-a mutat sediul timp de o săptămână la Rovinari. Rezultatul: 50 tone metale vechi trimise oțelărilor. „Și sursa încă nu e secătuită”, ne mărturisește el. Din propria noastră documentare remarcăm, de altfel, că sursa principală a nerespectării civintului dat este de obicei formalismul în stilul de muncă al activiștilor U.T.C. Iată cum se procedează la Balș, Calafat, Gorj, spre exemplificare: „Cu fierul vechi cum stați? Așa! Slab, slab de tot. Dați-vor, frațoare, că stăm prost cu angajamentul în raion”. Și această remarcă impresionantă de inedită se cheamă la activiștii raioanelor amintite „sprijin concret dat organizațiilor de bază”. S-a făcut până acum o adevărată risipă de instrucție, planuri de muncă, recomandări, indicații — menite să dea activiștilor metodologia muncii lor. Nu mai poate fi vorba deci de lipsă de pricepere sau experiență. Se pare că acest „stil de muncă” este de alt domeniu. Se numește, mai pe scurt, comoditate. Rutina unor activiști U.T.C. a prins și ea un strat gros de rugină. Metalele vechi risipite prin toate comunitățile regiunii Oltenia se încorporează să nu ia singure drumul oțelărilor. De! Dacă muntele nu vine singur la Mahomed!

MÎINE VA FI PREA TÎRZIU

„23 August”. Contribuția tineretului ar fi și în prezent bine venită, dar nu se

mai face nimic. Comitetul orașeneș U.T.C. este dator să facă mobilizarea și să stabilească imediat sarcini concrete. În fața intrării strandului „I Mai”, de pildă, se află un teren plin de hîrtoape și mărăcini. Ce ar fi dacă s-ar organiza acolo, în două-trei duminici, o acțiune fermă de a transforma locul care acum nu are nici o întrebuințare, într-un parc? La direcția regională silvică, ni se aduce la cunoștință că în această perioadă se solicită pentru stringerea de muncă, recomandări, indicații — menite să dea activiștilor metodologia muncii lor. Nu mai poate fi vorba deci de lipsă de pricepere sau experiență. Se pare că acest „stil de muncă” este de alt domeniu. Se numește, mai pe scurt, comoditate. Rutina unor activiști U.T.C. a prins și ea un strat gros de rugină. Metalele vechi risipite prin toate comunitățile regiunii Oltenia se încorporează să nu ia singure drumul oțelărilor. De! Dacă muntele nu vine singur la Mahomed!

ghin, Tg. Mureș), carpen (Reghin, Odorhei, Tîrnăveni), lemna ciñesc (Reghin). Tinerii de la școlile din comunele și satele regiunii pot organiza prin pădurile din împrejurimi excursii cu dubla utilitate, care să se materializeze în stringerea acestor rezerve. Dar de aceste necesități și posibilități de acțiune trebuie să aibă cunoștință nu numai D.R.E.F., ci și comitetul regional U.T.C., în seama cărui cade organizarea unor activități variate și eficiente, al căror personaj principal trebuie să fie tineretul. Și aceasta nu miine. Ci astăzi.

CEREREA ȘI OFERTA... ÎN RAPORT INVERS PROPORȚIONAL

„Alo! Sfatul? Cît pletriș au împrăștiat tinerii noștri pe strada Crișului? Cîinci sute de metri cubi. Multumesc!”

„Alo! Tovarășul Fărcuț? Să trăiți? Bran la telefon! Ciți plopi am plantat noi pe alea dumneavoastră?”

Opt sute cincizeci! Buiun...” — și urmează apoi un calcul destul de incurcat care, se vede treaba, face parte din stilul de muncă obișnuit al Comitetului orașeneș Petru Groza al U.T.C. „Nu avem o evidență precisă,

explica binevoitor tovarășul Florian Bran. Există, dar... la sfat”. Și așa mai departe. Ca și cum evidența îndeplinirii angajamentelor luate de organizația de tineret ar fi treaba altor organe, a ocolului silvic din Lunca Vașcăului, de pildă. Poate de aceea comitetul orașeneș U.T.C. așteaptă invitații tot din partea ocolului silvic sau a celorlalte instituții cu care conlucrează pentru a-și realiza propriile sale angajamente: „Am avut de împădurit și vreo 10 hectare. Dar ocolul silvic Lunca Vașcăului nu ne-a solicitat. Dacă nu ne-au solicitat, ce puteam face noi?”. Pentru ca, până la urmă, să aflăm că din angajamentele economice nu s-a realizat decît transportul și împrăștierea balastului până acum. De ce? E o întrebare la care cu greu s-ar putea da răspuns.

Și, totuși, interlocutorii noștri sînt de acord cel puțin asupra unui punct: că angajamentele raionului Beiuș se vor realiza. Cu alte cuvinte, chiar dacă din cele 250 de tone de metale vechi propuse de orașul Petru Groza s-au adunat numai vreo 80, cantitatea tot va fi realizată până la sfîrșitul anului. Ceea ce nu s-a făcut până acum, în nouă luni de zile, se va face probabil în următoarele 3 luni. Cînd vor începe ploile, cînd va veni apoi zăpada, care va acoperi fierul vechi, și cînd vom apăla, în ultimă instanță, tot la alte instituții: „Alo! Sfatul?”. Fiindcă, despre inițiativa comitetului orașeneș U.T.C. și ale organizațiilor a căror activitate o îndrumă

ne-am lămurit de la bun început: „Nu am inițiat în ultimele 3 luni nici o acțiune mai mare de colectare a metalului. Nu avem de unde să adunăm, nu există pe raza orașului”.

După cum se vede, în raionul Beiuș nu mai poate fi vorba de descoperirea unor rezerve noi, pentru că aici nici cele vechi n-au fost fructificate din plin. Argumentul tovarășului Bran („Nu există pe raza orașului”) este, din păcate, fals, fiindcă ceea ce s-a

adunat pînă acum — mult, puțin, cît a fost — dovedește că mai există totuși. Și, în afară de asta, cele 250 de tone propuse la începutul anului trebuiau să existe măcar atunci, altfel nu vedem logica unei asemenea cifre într-un plan de toată terozitatea. Adevărul este că posibilitățile nu lipsesc. Ceea ce lipsește cu adevărat este spiritul de inițiativă și grija de bun gospodar față de necesitățile raionului, ale orașului în care-și duce activitatea.

RUGINA DE LA I. C. M.

Sighișoara pare a fi soră bună cu Gorjul sau cu Beiușul. Se invocă și aici scuză că fierul vechi s-ar fi terminat. Și totuși o singură sursă ar oferi tinerilor din raion posibilitatea realizării și chiar a depășirii angajamentului stabilit. Această sursă se găsește în fermele I.A.S., mari cultivatoare de hamei și implicite mari consumatoare de sîrmă. Anual, legăturile de sîrmă de la hamei se înlouiesc, aruncîndu-se astfel cantități însemnate de metal. Tov. PETRE EFIMIE, primul secretar al comitetului raional al U.T.C., afirmă că din aceste unități, printre care Saschiș, Saramicele, Laslea, Seleus, Dumbrăveni și altele s-ar putea stringe zeci de vagoane de sîrmă neutilizabilă. Dar treaba nu este

simplă. S-au făcut câteva tentative de colectare, însă sîrma nu poate fi încercată în autocamioane și nici predată decît sub formă de baloturi presate. Și atunci — de unde presă? Vina am găsit-o, de data aceasta, în altă parte. Comitetul raional a făcut tot felul de intervenții pentru obținerea, măcar pe un interval de două săptămîni, a unui astfel de utilaj, dar I.C.M. nu s-a învrednicit să rezolve această problemă, deși ar fi fost în propriul său interes. Pînă la sosirea presei se așteaptă cu miile în sîn. Așteaptă și tonele de sîrmă ruginită, împrăștiate pe cîmp. Se impune de urgență, așadar, o operație de curățire. Nu numai a sîrmei, ci și a ruginei.

PĂDUREA DIN SPATELE COPACILOR

O spunem deseori și — se pare — nu îndăezim de convingător, deoarece nu menținem, se completează parcă cu alte. Și o spunem în continuare iar ecoul se face, și nu prea — auzit. Nu contestăm nici rezultatele bune care s-au înregistrat pînă acum, care de la un an la altul adaugă noi valori celor deja cîștigate, ridicînd pe trepte calitativ superioare tradiția muncii voluntar-patriotice. Asemenea realități evidente nici n-ar putea fi, de fapt, contestate. Dar tot atât de adevărat este că în practica unor comitete regionale și orașenești U.T.C. se manifestă lipsa de continuitate și de perspectivă în organizarea acțiunilor, ceea ce are consecințe asupra caracterului lor educativ.

În timpul raidului nostru am descoperit o serie

de posibilități nefolosite, sectoare rămase încă în afara preocupărilor pe linia muncii voluntar-patriotice. S-au reliefat cu acest prilej câteva constatări care au caracter de concluzii și, în același timp, trasează jaloanele pentru activitatea de viitor. Cel puțin în cazurile surprinse de noi, este vizibilă tendința de a nu ataca cele mai importante obiective ale raionului sau orașului respectiv, poate dintr-o teamă nejustificată că nu vor putea fi realizate, sau poate, mai curînd, din „comoditate organizatorică”. În unele locuri, comitetele U.T.C. se mulțumesc cu puțin, cu ceea ce poate fi obținut prin minimum de efort, neglijîndu-se în felul acesta tocmai acele activități care asigură o deplină afirmare a potențelor tineretului. Este una din repercusiunile directe ale unui mod îngust de a concepe și a organiza activitatea voluntar-patriotică, a acelei orientări amintite mai sus de a se stabili angajamentele nesemnificative, lipsite de valoare mobilizatoare, care se situează în contradicție nu numai cu puterea de muncă a tineretului, ci și cu necesitățile reale ale unui loc sau altuia. Și, în mod firesc, atunci cînd angajamentele propuse sînt prea mici, nici realizările nu pot fi mai mari, pentru că eforturile organizatorilor se orientează numai spre îndeplinirea unor cifre, nu spre realizarea unor lucrări integrale. Iată de ce se mai întîlnesc încă fenomenul nefiresc al pasivității organizatorilor și organizațiilor U.T.C. în fața unor obiective de mare semnificație pentru economia unui raion, a unor lucrări care ar trebui să figureze la loc de cinste pe agenda de lucru a organizațiilor U.T.C. Și iată de ce ar fi poate mai bine ca rezultatul activității noastre să se măsoare nu numai în numărul de ore efectuate sau în valoarea lor strict financiară, ci și în funcție de importanța lucrărilor pe care tineretul le ia în seama sa.

Aceste obiective nu sînt însă unor urmărite pen-

tru simplul fapt că nici nu sînt cunoscute, pentru că organizațiile U.T.C. se păstrează la o distanță kilometrală de problemele care determină profilul preocupărilor, în diverse etape, în industrie și agricultură. Colaborarea despre care se vorbește destul de mult, și a cărei însemnătate este unanim recunoscută la modul teoretic, se realizează în practică cu intermitență și mai mult la suprafață, la modul „am luat legătura”. Această „legătură” se reduce de multe ori la o simplă întîlnire a „factorilor” la început, cînd se stabilesc angajamentele și, eventual, încă una la sfîrșit, în sedința de analiză a rezultatelor. Singura modalitate cu adevărat eficientă, capabilă să sesizeze pulsul ritmic al frîmțirilor, este doar conlucrarea permanentă, pe tot parcursul desfășurării unor acțiuni, interesul egal al tuturor față de soarta lucrărilor angajate de tineret. O asemenea colaborare poate oricînd să aducă pe primul plan al preocupărilor ceea ce este mai semnificativ în viața orașului și a raionului respectiv, pentru că măsurile întreprinse să răspundă operativ acestor cerințe și să le rezolve.

Cel mai de seamă imperativ al etapei actuale în domeniul muncii voluntar-patriotice este imperativul calității. El nu poate fi atins decît în măsura în care răspunsurile organizațiilor U.T.C. vin în întîmpinarea unor întrebări majore, a unor solicitări de maximă necesitate. În măsura în care, dincolo de rezultatele de moment, sînt scontate roadele mai trănicioase ale unei munci de perspectivă.

D. MATA
I. TEOHARIDE
M. DUMITRESCU
C. POGĂCEANU
C. BEJAN
R. LAL

DICTIONARUL
OBIECTELOR
CUNOSCUTE
SUB NUMELE
DE CUVINTE

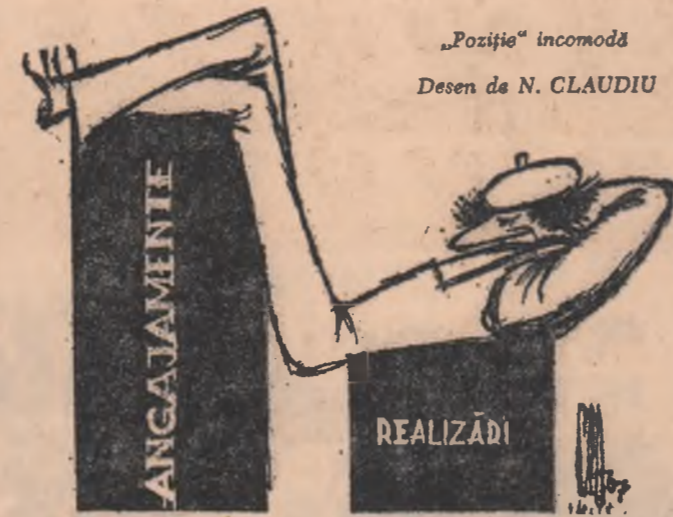
AL. MIRODAN

CAPITOLUL XXXI

CITEVA EXPRESII UTILE RESPONSABILILOR COMISIILOR STUDENȚEȘTI (A. S.) PE AN, LA CEAS TÎRZIU DE NOAPTE, ATUNCI CÎND TREBUIE SĂ ALCĂTUIASCĂ DAREA DE SEAMĂ PENTRU ȘEDINȚA DE MÎINE DIMINEAȚĂ

- Mobilizarea studenților pentru studierea aprofundată a materiei = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Combaterea neșovăitoare a tendințelor de indisciplina și a atitudinilor necorespunzătoare = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Educarea studenților în spiritul respectului față de profesori, asistenți etc. = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Atragerea studenților la o viață și intensă viață culturală = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Atragerea studenților la o viață și intensă viață sportivă = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Grija pentru asigurarea celor mai bune condiții de trai în cadrul căminelor = se află în centrul preocupărilor noastre.

- Grija pentru asigurarea celor mai bune condiții în cadrul cantinelor studențești = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Difuzarea publicațiilor editate de U.A.S.R. = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Educarea studenților și studențelor în spiritul unei morale sănătoase = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Organizarea de excursii pentru cunoașterea frumusețelor turistice ale regiunii = se află în centrul preocupărilor noastre.
- Combaterea rigidității, monotoniei, lipsei de originalitate și șablonismului în activitatea mișcării studențești = bineînțeles, se află în centrul preocupărilor noastre.

„Poziție” incomodă
Desen de N. CLAUDIU

Tremur pentru o vedetă

AUREL STORIN

A fost o vreme cînd printre tigrii bengalezi, leișii senegalezi și panterele africane care se așteptau cumini la picioarele fermecătoarei imblinzitoare Mimi, mă numărăm și eu. Nu mi-e rușine să-mi aduc aminte pentru că vremea aceea n-a fost nici de mult și nici alături. Ba, dacă stau să mă gândesc bine, mai e și astăzi.

Fata, nimic, știa să fie vedetă, cu demnitate. Împărțea autografe la ieșire, dar în mod decent, și nu oferea fotografiilor cu chipul ei decât absolut la cerere.

Astăzi toate, pînă într-o zi, cînd i s-a întimplat un lucru de necrezut. La circ se întimplă multe lucruri de necrezut așa că unul mai mult sau mai puțin nu contează.

Abia terminase repetiția de dimineață și se odihnea puțin în cabină. La un moment dat, intră tigrul bengalez și-i spune:

— Mimi, eu te urmăresc de câteva zile. Ție ți-e frică.

— De cine? De tine? Caraghiosule!

— Dar nici n-am spus asta. Nu de mine. Ție ți-e frică de fata aceea brunetă și slăbușă care a reușit săptămîna trecută primul ei număr de dresură. Urși pe motociclete. Foarte atractiv. Am văzut-o cum lucrează, la o repetiție. Uite, ți-o spun eu care mă pricep, pentru că am consumat cîteva dresuri în viața mea: fata are talent. De talentul ei ți-e frică ție, Mimi.

— Și tigrul bengalez a fugit să prindă rîndul la duș.

Pe urmă, în cabină a intrat leul senegalez:

— Mimi, simt că de la o vreme e ceva cu tine. Parcă ți-e frică. Tu știi ce nenorocire se poate întimpla dacă simt că ți-e frică.

— Te dau afară imediat!

— Draga mea, nu uita că sînt, totuși, rege...

— Am un motto în plus! Află că nu mi-e frică de tine!

— De mine, nu. Dar te temi

grozav că nu cumva proaspăt noastră angajată, actrița de la Operă care cu cînta în ultimul spectacol muzical ușor, să i se pară directorului mai dragută decît tîna. De asta ți-e frică ție Mimi, nu de mine!

Și leul senegalez a ieșit trîntind ușa.

Apoi a intrat pantera africană:

— Scumpă Mimi, se aude printre animale un lucru care mă îngrijorează.

— Hai, nu ataca pe la spate, spune direct.

— Ei, bine, miroșul meu nu m-a înșelat niciodată. Mi-e și groază să mă gîndesc: ți-e frică.

— Recunoște! Uite, ți-o spun în față și pe urmă te scot din număr și te transfer la Grădina Zoologică! Mi-e frică de tine pentru că ești laș și ataci atunci cînd m-aștepți cel mai puțin! Da, mi-e frică!

— Dar nu de mine! Știi doar că față de tine m-am purtat cinstit. O dovadă în sensul asta este chiar faptul că mai există.

De altceva ți-e frică ție, Mimi. Peste două luni circul face un lung turneu. Dacă nu te ia și pe tine? Dacă preferă cumoa urși pe motociclete, iar eu, care știu să joc în arena de plînz de la Birăd? De asta ți-e frică ție, Mimi.

Și pantera s-a retras ușor, ou spate.

Aceasta este întimplarea de nenorocită.

De atunci au trecut oțeva săptămîni, așfel că acestea oribile îmi jignesc privirea la fiecare pas, Mimi culge în continuare aplauze furtivoase, iar eu, care știu că se poate întimpla o nenorocire, stau în fiecare seară ascuns într-un colț și tremur pentru o vedetă.

După unele ședințe
Desen de C. CIOSU

BĂLTOACA

în buzunarul meu, cu ochi și cu sprincene? Hai, oglindește-mă și tu, dacă poți!

Cerul, uluit, a văzut că nu poate oglinzi băltoaca. Și, cumplit lucru, a început s-o roage.

— Spune ce să fac ca să decin și eu mare, ca tine?

— Tu nu poți face nimic, fiindcă eu, eu...

Dar băltoaca n-a mai apucat să spună cît e ea de grozavă, fiindcă soarele, care se ridicase între timp, evaporase apa. Băltoaca a pierit și în locul ei cerul a zărit, cu umire, o urmă de copil...

VASILE TINCU

SATIRĂ • UMOR • SATIRĂ

CĂLCÎIUL LUI ACHILE

La sesizarea cetățenilor că lemnele sînt ude, am luat măsuri!...
Desen de V. TIMOC

ADRIAN PĂUNESCU
GEORGESCU
ȘI ZOOLOGIA

Din animal în animal, în zece mil de ani de trudă, sufletul domnului Georgescu se opintea și asuda.

A fost ameobă. Și atunci mai fericit ca niciodată plutea zimbînd în univers, cu viața lui neobservată.

Prin crinena zoologie el a luat-o către est, căci nu punea nici chiar de la un cuțit și lingură, modest.

N-avea nimic, nimic Georgescu, mai gol decît un buzunar; Astfel și-a degustat destinul Georgescu unicelular.

Și-acuma cînd e om cu multe celule-n corpul lui de sac, cînd are frunte și obseși cînd are paș și are veac Georgescu, fosei de celula, Georgescu turn cu miez festos, iată-l ce mîndru-și plimbă țeasta nici nu s-ar mai uita pe jos.

Omoară muște foarte cinic, calcă furnicile pe nas, zdrobește oul în găină, duce urangutanii la ras.

Georgescule, se face toamnă în arbori și-n zoologie, cad frunzele din crengi și cade de pe araci vița de vie

Și cad celulele din oameni, în șanț, în jghib, în troc, în sobă, și iată că din nou ești singur, Fost Om Georgescu. Azi Ameobă.

NOLI ME TANGERE

1 — Ne critică! Ce îndrăzneală!

2 — După mine, copii...

3 — Poate se prinde așa...

4 — Nu se mai prinde nici așa, ce-i de făcut?

Desene de: NEAGU RĂDULESCU

UMOR • SATIRĂ • UMOR

MEMORABILE

Regel Macedoniei, Archelaus, invită la curtea sa pe Socrate încercînd să-l ademenească, oferindu-i o sumă tîmense în aur. Disprețuindu-l bogăția ce i se oferea, Socrate răspunde: „Pîinea este ieftină la Atena, iar apa nu costă nimic!”

Madam Du Bary intră pe unul din ministri — vestit mizantrop — de ce caută întotdeauna izolarea. „Madam — răspunde acesta inclînindu-se respectuos — îmi ajung defectele mele, ca să le mai suport și pe ale altora!”

ORA DE LIMBA ROMÂNĂ

Cîntăreții noștri de muzică ușoară obțin succese peste hotare.

— În afară de Doina Oltului, mai cunoști vreo Doină?

— Doina... Badaa!

Desen de: AL. CLENCIU

(Din revista „Furnica”)

UMOR DE-A LUNGUL ANILOR

— Dacă m-ar vedea Costică în costumul ăsta...

— Ar fi înclinat. E singurul dintre costumele tale care nu-i costă nimic.

Cînd nevasta amicului tău îți suride cu afecțiune, să știi că afacerile lui merg prost.

— Vezi tu, așa e viața. Dai, dai; și Dumnezeu îți dă îndărăl, îndoi.

— Ulte, domnule, cit de adevărat e vorba asta. I-am dat lui Ionescu fata mea și acum s-au mutat amîndoi la mine.

Un domn se prezintă cu un ceal la o bancă. Dar casierul refuză plata, și începe să fluiera.

— Ce face atunci fără bani? Întrebă îngrijorat posesorul ceoului.

— E așa de simplu! Eu ce fac?

Profesorul: Georgescule, de ce vara zilele sînt mai mari decît iarna?

Eleveu: se dilată de căldură.

Un grandoman s-a dus la o cărturărească ca să-l ghicească viitorul.

După cîteva zile, el primi următorul răspuns de la guvernator. „Am studiat scumpul meu senator, toate indicările privind problema care vă interesează și am ajuns la concluzia că nu sintetizîți obligat să dați urmare somatiilor ce vi s-a făcut de către colegii dv.”

Un cetățean cam afumat se urcă în tramvai împreună cu băiețelul său și începe să facă scandal.

— Tăcîule, îl spune copilul, nu am ajuns încă acasă.

Doi senatori al statului Massachusetts (S.U.A.) certîndu-se într-o zi, unul din ei îi spuse celuilalt: „du-te dracului!” Acesta, jignit, se adresează guvernatorului.

După cîteva zile, el primi următorul răspuns de la guvernator. „Am studiat scumpul meu senator, toate indicările privind problema care vă interesează și am ajuns la concluzia că nu sintetizîți obligat să dați urmare somatiilor ce vi s-a făcut de către colegii dv.”

Un cetățean cam afumat se urcă în tramvai împreună cu băiețelul său și începe să facă scandal.

— Tăcîule, îl spune copilul, nu am ajuns încă acasă.

VASILE BĂRAN

Statuile

Tu ia-o înalțe, eu o iau înapoi și ne întîlnim la ora patru, își spuseră statuile, pîndindu-se între ele.

Și nici una nu se mișcă de la locul ei.

Străzile inverse

În orașelul acesta totul este invers: pămîntul e deasupra, iar cerul dedesubt; ca să urci la etajul zece, trebuie să cobori, iar un cul, bătîndu-l în perete, îl tragi cu clestele. Oamenii merg cu capul în jos în afara celor care privesc în pămînt.

Și toate acestea din cauza străzilor care, atunci cînd se face, întii se asfaltază și pe urmă se sapă gropile pentru canalizare.

Statui cu lei

Întîlnindu-și statuia, leul, de umire, îi dădu să roada un os, iar statuia, jignită, i-l aruncă sculptorului.

Paznic

Era o cîmpie pe care se semănase cîneș și în ei se desenă pe ei c-o pușca în mină s-o păzească de ciorii. Dar ciorile nu veniră decît atunci cînd paznicul se transformă în cioară.

AUDIENȚELE MIELE

La început, de ce să nu recunoșc, credeam că munca de șef al biroului de audiențe e foarte grea. Părea mi-o formulăsem cu vreo lună în urmă cînd am așteptat la ușa unui tovarăș vice, de la sfatul oraș, 3 ore ca să capăt aprobare pentru repararea locuinței. Dar să continuăm audiențele; și nu de asta, dar la mine nu se așteaptă nici o secundă.

„Eu sînt Niță”. Un asemenea fel de a te prezenta m-a cam spernat. „Bineînțeles, dv. sînteți Niță. Niță și mai cum?” „Dimineața nu ești micușele de fotbal, domnule!” Eu sînt Niță Scandal”. „Dar eu ce problemă ai venit la mine?” Mă las de fotbal, nu mai am nici un șic... „Vă rog să mă lămuriiți.” „Să vă explic. Înainte, sîm urcam în tribună, începeam să huidui

extremele, apoi mijlocași, după aceea portarii, pe arbitriji își lăssam... la urmă. Cînd voiam să văd o coto-nogeață strigam la jucători și unii mă și ascultau. Acum, acum nu mai merge. Nici nu apuc să zic: i-a! la giale, Dane!, că vorbuliță, steaua mea a apus. Deci mă las de fotbal”. „Vai, Nene Niță, cum poți face una ca asta?!” Aseară am vorbit cu unii fotbalistiști din toate categoriile, de toate vîrstele, cu toți antrenorii și mi-au spus că de mine gafaulturi”. „Ei, așa mai merge. Vă dați seama că nimănu-i nu-i convine să-și împartă renumele cu atîția... vorba aceea... Unul e Niță Scandal”. Uff, în ca-m rezolvat-o și pe asta! „Dumnezeuoastră?” „E o problemă” mai complicată, nu știu dacă e de competența dv. „Orice problemă, ați se rezolvă”. „Am ceva cu fotbalul, adică despre niște fotbalistiști”. „Iar fotbal? Dar vă rog spuneți”. „Sînt la noi în țirgoviște doi fotbalistiști, adică mai mulți, dar aștia sînt spaima restaurantelor. E vorba de Prkzaru Stelian și Constantin Teodor. Primul e fundăș, celălalt atacant, dar atacă amîndoi. Atacau oamenii

un pahar cu apă. „Vă rog...”. „Eu sînt din Ghioroc, o comună în raionul Lipova. Aven un teren de fotbal, avem fotbalistiști dar nu avem porți pe teren”. „Și ce mare filozofie sînt două porți?” „Ba iată că n-aveți dreptate. La sfatul popu-lar, tovarășul președinte a spus clar: N-am, și nu mă interesează sportul vostru. Ce sînt eu?... La cooperativa-agricolă cu chiu cu vai nu s-au dat barele respective dar... după me-l le-au luat înapoi”. Nu vă mai redau discuția cu cei doi președînți, ci doar concluzia: „Iote domnule, să ajungă povestea cu barele plîa la București”. Păi de... „Tu pustulic, ce treabă ai cu mine?” „Nene, cu fotbalul ăsta... Cum?” „Fotbalul, nene... la noi la bloc...”. „Deci tot fotbal! Și cînd te gîndești că nu știu care cronicar sportiv spunea că nu avem...”

GH. NEAGU

Lucru știut că olteanul îi place să petreacă. Nu oricum, bineînțeles. De pildă Casa de cultură din Băilești organizează sau vrea să organizeze, seri de dans în fiecare joi, sîmbătă și duminică. Dar nu e chiar așa simplu. Tot felul de probleme. În primul rînd aflăm că tinerii din oraș nu oîn „la serile noastre distractive, da, tovarășe, nu oîn. Și noi am experimentat tot felul de măsuri, tovarășe”. De pildă, ce măsuri. Au trimis încușii tovarășii de la Băilești tinerii din organizația. Și-au gîndit să chema și studenții aflați în practică, în apropiere, iar cîineva, un activist de regiune, de față, mărturisise din experiență proprie: „Se poate totuși, tovarășe, se poate. Uitați cum am organizat eu o reuniune în raionul Calafat la Poiana Mare. Am chemat înlți pe toți vreo doi, că... se mai string secretarii U.T.C. de la brigăzile CAP-urilor și le-am zis așa: veniți toți, cu soțiile, veniți la reuniune și-o vă se la și ceilalți după voi”. „Și au venit?” „Au venit, dar au stat și s-au uitat”. „Ca la panoramă”, zic eu. „La fiecare cinci case un afiș, așa am făcut”, continuă interlocu-

rul. Pentru asta ar fi trebuit să petreacă, mă gîndesc eu, dar nu mai insist.

„Cum e sala de bal?” „Foarte bună”, mi se spune și se mărturisește pînă la urmă că are podeaua înclinată (dar ce contează?). „Cu muzica cum e?” întreb eu și tovarășul Știrbu Constantin, secretarul comitetului ordinesc U.T.C. ne vorbește de eforturile de a găsi și sol-

un entuziast, profesorul Triculescu, pensionar, în vîrstă de zecezeci de ani, care se ocupa, organiza-za, e un om de nădejde. Bineînțeles că profesorul Triculescu nu e salariat.

Problema foarte acută pe care o pune tovarășul Știrbu este problema consiliului de conducere al casei de cultură. Și dînsul e membru. Și ce dacă e membru? A fost anuntat prin plic că e membru, dar n-o fost chemat la nici o ședință a consiliului. „Sedînte ale consiliului nici nu se țin. Hotărîsc ei, cei din birou”. Deci, probleme sînt și se țin totuși simpozioane, se dau spectacole de brigadă, există și solisti (de muzică ușoară și populară) se mai încropește cîte o orchestră, cîteodată, acum e și cald, — să vedem cînd o fi frig!

tinerii preferă restaurantul (are probabil grădina) sau se plimbă, prin parc, la ultima reuniune a casei de cultură, picior de bălăstean n-a călcat. Există, desigur, probleme!

Ciudat totuși, fiindcă olteanului îi place să petreacă și nu se lasă învitat mult la dans. Nu oricum, bineînțeles.

cita instrumentiști. „Că ar fi și pe la școala agricolă vreo doi, că... se mai string vreo cîteva dar preferă să cînte pe la nunți, pe la botezuri, fiindcă pot cînta-ga mai mult!”

Discuția se-ncinge și pînă la urmă se ajunge la concluzia că în tot orașul e un singur instrument, o vioară, cu care zice la ureche la restaurant un ins.

Aflăm că există în oraș DUMIFRU DINULESCU

